

Райнов е в контакти и с представители на други европейски народи в столицата на Австрия - чехи, поляци, италианци, гърци - всички те също борещи се за национално освобождение и независимост. Българите във Виена се стремят да се идентифицират и изявят на тази своеобразна европейска сцена, каквато представлява австрийската столица по това време. Те заявяват едновременно своята българска националност и славянска принадлежност и се стремят максимално да популяризират българското си отечество сред пъстрото виенско общество, с което да привлекат и европейското внимание към българския национален въпрос.

Интересна информация за живота на българската общност във Виена и за мястото на Теофан Райнов в нея се съдържа в общото им писмо с Иван Д. Гешов до Раковски от 16/28 януари 1861 г.³³ Това, че последния брой на „Дунавски лебед“ те са получили предишната неделя отворен по пощата, е доказателство според тях, че правителството е позволило вече вестникът да се разпространява свободно в австрийската държава. С писмото те информират подробно за предстоящия голям славянски бал на 10 февруари във Виена, за който и българите се подготвят. Теофан Райнов е избран в комитета за подготовката на бала. Във връзка с това те се обръщат към Раковски с молба да им изпрати за украса на салона, в който ще се състои балът, „някои кадри старобългарски“, „некой кой годе цар и некой юнак“, „за да не оставаме по-долу от другите народи“³⁴. Чрез подобни исторически картини Райнов има огромното желание българите да покажат на присъстващите братя славяни символи на някогашната самостоятелна и могъща българска държава. Той вижда в това възможност едно културно и развлекателно събитие да се използва за привличане вниманието на европейската дипломация към неразрешения все още български национален въпрос. За славянския бал през следващата година в писмо от 25 септември /4 октомври 1861 г. Теофан моли Раковски, ако може да му изпрати и някои хубави български песни с ноти „... да прославим малко клета България и във виенските салони“³⁵.

Освен че се утвърждава като водач на българите във Виена, по това време Теофан Райнов води активна кореспонденция и поддържа контакти с българи - емигранти в Русия, Влашко, Сърбия, Цариград. Писмо на Сава Филаретов до Раковски от 1 август 1861 г. доказва познанството му с Райнов³⁶. Авторът изпраща писмото от Санкт Петербург чрез фирмата на Гешов и Райнов във Виена и препоръчва на Раковски да му отговори също чрез тях. В писмото си Филаретов препоръчва на редактора на „Дунавски лебед“ да изпраща вестника до известни европейски редакции, а също и в Русия / „Le Nord“ - Белгия, „Times“ - Англия, „Moniteur“ и „L'indépendance“ - Франция и редица други издания/³⁷. В това той вижда голяма